

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת שלח

עלון מס' 4

בדרך הצדיקים

לראות את הטוב בכל דבר

משה רבנו בחר בשנים עשר מרגלים חשובים וצדיקים, אולם המרגלים נכשלו בשליחותם. נכשלו ואף הכשילו את בני ישראל, להתחיל לבכות באזני ה' ולומר

כי הם פוחדים להכנס לארץ ישראל.

מה קרה? מה גרם למרגלים להכשל בשליחותם? איך הפכו צדיקים שהתורה מעידה עליהם "כלם אנשים ראשי בני ישראל המה" לחוטאים?

ובכן המרגלים נבחרו בהיותם חשובי העדה. לא נחשדו הם על השקר. ומה השתבש? ראו את הענקים בונים מבצרים אדירים. במקום לחשב בחשיבה חיובית ולהסיק כי "הם פוחדים מאתנו ולכן מתבצרים", ראו זאת באור שלילי "כי חזק הוא ממנו"...

הם אבדו את אמן הרוח ואת התעוזה, ובשובם העבירו חלשה זו לעם ישראל שצפה למוצא פיהם. הפיחו בעם רוח של קטנות, אוש וחלשה. הקרב אבוד עוד לפני שהתחיל... כל דבר בחיים אפשר לראות במבט חיובי או במבט שלילי. הבטוי הידוע ביותר הוא "לראות את חצי הכוס המלאה". כשמוזגים לאדם חצי כוס שתיה, הוא יכול לראות במבט חיובי ולומר "תודה! יש כאן חצי כוס מלאה". ואפשר גם לראות "חצי הכוס הריקה", ולהתלונן למה חסרה חצי כוס

ולמה לא מלאו את כל הכוס.

המרגלים באו לבחון את ארץ ישראל. אה בגלל שהסתכלו בפסימיות תרגמו כל דבר לרע, לקשה, ול"בלתי אפשרי". במקום לראות אתגרים - ראו מכשולים. במקום לראות הזדמנות - ראו תקלות. כה לדגמה, הם ראו פרות ענקיים, פרות שנשתבחה בהן ארץ ישראל, הם יכלו לחזר ולספר באופטימיות "תראו איזה אשכול ענבים! קונים אחד לכל המשפחה לשבוע שלם! תאנה אחת מתחלקת לכל הכיתה!" אה הם תרגמו את המראה בפסימיות: "כמו שהפרות ענקיים, כה האנשים ענקיים ואי-אפשר לכבש אותם". המרגלים ראו חומות גבוהות ובצורות, הם יכלו לספר:

"הנה גבה וחזק החומות מוכיח לנו כי הכנענים פחדנים וחלשים! ננצח אותם בקלות!" אה הם בחרו לומר שאי-אפשר לכבש ערים בצורות כאלו.

פסימיות ואופטימיות באים מתוך הנפש שלנו פנימה. אדם שהוא בטבעו טוב, רגוע ושמח, הוא אופטימי וחיובי. הוא רגיל לראות את הטוב בכל דבר. אדם מר נפש ושלילי רואה כל דבר בעיניו פסימיות.

בואו נעשה תרגיל: קחו מטבע של שקל ולכלכו אותה בפי. מה אתם רואים? האופטימי רואה שקל! אמנם מלכלה,

בואו נעשה תרגיל: קחו מטבע של שקל ולכלכו אותה בפי. מה אתם רואים? האופטימי רואה שקל! אמנם מלכלה,

בואו נעשה תרגיל: קחו מטבע של שקל ולכלכו אותה בפי. מה אתם רואים? האופטימי רואה שקל! אמנם מלכלה,

בואו נעשה תרגיל: קחו מטבע של שקל ולכלכו אותה בפי. מה אתם רואים? האופטימי רואה שקל! אמנם מלכלה,

אך נתן לנקות אותו. הוא עדין שנה שקל. פסימי יראה את הבץ, את הלכלוך, ולא יתיחס לערה של המטבע. ב'חובות הלכבות' מספר כי רב הלה עם תלמידיו בדרה, ובצדי הדרה ראו פגור של פלב. התבטאו התלמידים: "איזה ריח לא נעים מנבלה זו!" השיב להם החכם: "ראו כמה לבנות שניה!" הרב לא טען שאין ריח רע, אך הוא למד לראות את הצד הטוב. כשרואים טוב – הרע מתקטן ומתגמד. תלמיד הגיע לרב, המגיד ממזריטש זי"ע. אמר לו: "למדני רבנו! המשנה אומרת כי אדם צריך לברך על הרעה – כמו שמברך על הטובה. איך זה יתכן? איך אפשר לברך ולשמח על דבר רע כמו שמברכים ושמחים על דבר טוב?" השיבו המגיד הקדוש: "שאלה מצינת שאלת. בשביל לקבל תשובה – סע לעירה אניפולי, שם גר תלמידי רבי זושא. שאל אותו!" הגיע התלמיד לעירה וברר היכן הבית של רבי זושא. הצביעו לו על צריף קטן ודל בפאתי העירה. הקיש בדלת (המטה לפל) ורבי זושא הכניסו בסכר פנים יפות. ראה האורח תקרה דולפת, חדר קטן וצפוף, ילדים יחפים, יושבים על ארגזים וישנים על ערמות קש. האכל בצמצום והעניות

נוראה. חזר התלמיד על שאלתו: "רבנו המגיד ממזריטש הציע לי לשאל אותך איך שמחים ומברכים גם על הרעה". הביט בו רבי זושא בפליאה, "אתה בטוח שהוא שלח אותך אלי? מאיפה אני אדע? בחיים לא קרה לי דבר רע....".

כשמאמינים בה – מרגישים שהכל טוב! המרגלים ראו דברים טובים בארץ כנען! רק הם במרירות שלהם תגמו כל דבר לרע.

ראשי 'קרן הסעות' הם אלופי האופטימיות! מאמינים כי כל ילד, בכל עיר וישוב, מכל משפחה, יכול לגדל ירא-שמים וכן-תורה! כך למדו רבותינו 'לבלתי ידח ממנו נדח'! לא מותרים על אף נפש מישראל!

הלמוד שלנו מפרשת המרגלים הוא להיות אופטימיים וחיוביים. איך עושים את זה? על-ידי שבוטחים בה. הוא אבינו הוא מלפנו. אבא לא עושה דברים רעים לבנו. מלה רק רוצה שאנשיו יצליחו. הבה נראה בכל דבר אור ותקוה, נראה את המצבים הרבים בחיינו באופטימיות ונתן להם ללכלב. נראה את כל הטוב והחסד שנתן לנו הקב"ה ונכיר לו תודה על כך!

קבר המגיד הקדוש ממזריטש זיע' א ורבי זושא מאניפולי זיע' א

בְּדֶרֶךְ הַהֲלָכָה

צִיצִית - מַעֲלָתָה וּשְׂכָרָה

בְּפָרְשֵׁתֵנוּ נִצְטוּיֵנוּ עַל מִצְוֹת צִיצִית. הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת כִּי בְּכַח לְבִישׁת הַצִּיצִית אֶפְשָׁר לְהַתְגַּבֵּר עַל יֵצֵר הָרַע שֶׁל מַחֲשַׁבֶּת עֲבָרָה וּרְאִיָּה אֲסוּרָה. רַבֵּנוּ הִחְפִּץ חַיִּים כּוֹתֵב (בְּסוּף סֵפֶר שְׁמִירַת הַלְשׁוֹן) "מָה נִכּוֹן לְרִאוֹת הַצִּיצִית כִּמְהָ פְּעָמִים בַּיּוֹם, וּבִפְרָט בְּעֵת שְׁעוּלָה אֵיזָה מַחֲשַׁבָּה שְׁאִינָה טְהוֹרָה עַל לְבוֹ אוֹ פֶּעַס, טוֹב מְאֹד לְהִסְתַּכֵּל אֹז בְּצִיצִית, וְאֹז יִפְקַע הַיֵּצֵר!"

בְּכָל כְּנֶגֶף יֵשׁ שְׁמוֹנֶה חוּטִים, וּבְצִיצִית שְׁלֵמָה 32 חוּטִים. כֶּתֵב רַבֵּנוּ ה'כֶּף הַחַיִּים' כִּי בִּפְהָ יֵשׁ 32 שָׁנִים. הַקִּפְדָּה עַל מִצְוֹת צִיצִית הִיא סִגְלָה לְבְרִיאוֹת הַשָּׁנִים לֹלֵא מְכֹאֻבִּים!

מִסְפָּרִים עַל הַגָּאוֹן רַבֵּנוּ אֵלֶיהוּ מוֹיִלְנָא

(הַגֵּר"א), שְׁלֵקְרַאת פְּטִירְתוֹ הַחֲזִיק בְּיָדוֹ אֶת חוּטֵי הַצִּיצִית שְׁעַל בְּגָדוֹ, וְהַחֵל לְבַכּוֹת בְּבִכֵּי מֵר. שְׁאֵלוֹהוּ תַלְמִידָיו: "רַבֵּנוּ, לָמָּה אַתָּה בּוֹכָה? הֲרֵי מִצְפָּה לָּךְ שְׂכָר גָּדוֹל בְּעוֹלָם הַבָּא, וּמִפְּנֵי מָה אַתָּה חוֹשֵׁשׁ?"

אָמַר לָהֶם הַגָּאוֹן מוֹיִלְנָא: "אֲסַבִּיר לָכֶם לָמָּה אֲנִי בּוֹכָה. הַיּוֹם אֲנִי נִמְצָא כָּאֵן, בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲנִי יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוֹת וְלִצְבֹּר עוֹד וְעוֹד זְכוּיֹת. הִנֵּה מִצְוֹת צִיצִית, בְּמַחִיר פְּעוּט אֲנִי יָכוֹל לְקַנּוֹת צִיצִית, לְלַבֵּשׁ עַל גּוּפֵי אֶת הַבְּגָד הַזֶּה וּלְקַיֵּם בְּכָל רִגַע מִצְוָה יִקְרָה כָּל כֶּף שֶׁהַשְּׂכָר עֲלֶיהָ הוּא עָצוּם. וְהִנֵּה, בְּעוֹד יָמִים אֲחֻדִּים כְּבָר לֹא אֶהְיֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה, לֹא אוּכַל לְקַיֵּם עוֹד אֶת הַמִּצְוָה הַיִּקְרָה הַזֹּאת. אֵיךְ לֹא אֲבָכָה?"

בְּדֶרֶךְ הַמִּצְוָה

הַצִּיצִית שֶׁהַצִּילָה

נִעַר צָעִיר חָלָה, ל"ע, בְּמַחֲלָה הַקְּשָׁה, וְהַחֵל לְקַבֵּל טְפוּל רְפוּאֵי בְּבֵית הַחוּלִים. בְּבוֹאוֹ אֶל הַמַּחֲלָקָה, נֶאֱמַר לוֹ שְׂכָדֵי לְקַבֵּל אֶת הַטְּפוּל הוּא צָרִיךְ לְלַבֵּשׁ בְּגָדִים סְטְרִילִיִּים. לָכֵן, עָלָיו לְהַחֲלִיף אֶת כָּל בְּגָדָיו וְלַבֵּשׁ 'בְּגָדֵי בֵּית הַחוּלִים'. הַנִּעַר הֵבִיא עִמּוֹ מִהַבֵּית צִיצִית מְכַבֶּסֶת, וְהַלְבִּישָׁה מֵעַל הַבְּגָדִים שְׁקֵבֵל.

"בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֵּן אֵינָה יָכוֹל לְעַבֵּר אֶת הַטְּפוּל כְּשֶׁאַתָּה לְבוּשׁ בְּצִיצִית!", אָמְרָה בְּנִחְרָצוֹת הָאֲחוֹת הָאֲחֻרָאִית. "עָלֶיךָ לְלַבֵּשׁ רַק בְּגָדִים סְטְרִילִיִּים שְׁבִיחַ"ח נוֹתֵן לָּךְ".

הַנִּעַר הַחוּלָה הִסְבִּיר: "הֵבֵאתִי בְּמִיחָד מִהַבֵּית צִיצִית מְכַבֶּסֶת לְפִי כְּלָלִי הַהֲגִינָה

שֶׁל בֵּיה"ח. הַצִּיצִית הֵן 'שְׁמִירָה', וּבִלְעֲדִיהֶן אֵינְנִי מוֹכֵן לְעַבֵּר אֶת הַטְּפוּל".

רוֹפֵא שְׁעָבֵר בְּמַחֲלָקָה, שָׁם לֵב כִּי הַנִּעַר יוֹשֵׁב בְּפֶרוֹזְדוֹר בְּמִשְׁךָ כִּמְהָ שְׁעוֹת. נִגַּשׁ וּשְׁאָלוֹ, מִדּוּעַ אֵינּוּ נִכְנָס לְקַבֵּל טְפוּל. הַנִּעַר סִפֵּר לְרוֹפֵא אֶת הַסְּפּוּר עַל הַצִּיצִית. הַרוֹפֵא נִכְנָס פְּנִימָה לְבָרֵר עִם הָאֲחוֹת מָה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת.

לְאַחַר כִּמְהָ דַקּוֹת יָצָא הַרוֹפֵא, כְּשֶׁכָּלוּ אֲחוֹזוֹ הַתְּרַגְּשׁוֹת וְהַכְרִיז: "נִס! נִס!". וְאָמַר לַנִּעַר: "נִכְנָסְתִּי לְרִאוֹת אֵיזָה טְפוּל אַתָּה מְקַבֵּל. וְאֹז, לְתַדְהֵמְתִי, שְׁמַתִּי לֵב שֶׁהָאֲחוֹת מְלֹאָה בְּטַעוֹת בְּמִזְרֵק חֶמֶר שֶׁהִיא יָכוֹל ח"ו לְסַכֵּן אֶת מִצְבָּךְ עַד כְּדֵי מוֹת!...."

"בְּזִכּוֹת הַהֲתַעַקְשׁוֹת שֶׁלָּךְ לְקִיּוּם הַמִּצְוָה, זְכוּיֹת וְחַיִּיהָ נִצְלוּ!"

בְּדֶרֶךְ הַחֲנוּךְ

יְפִנֶה עֵמֶד וְצֶעֶק "עֲלֵה נִעְלָה! כִּי יָכוֹל נוֹכַל לָהּ! טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד!" בְּאוֹתוֹ רָגַע הוּא הִיָּה יָחִיד, יוֹצֵא דִפְּנוֹ. אֲבָל בְּהִסְטוֹרִיָּה הוּא רְשׁוּם כְּצַדִּיק, כְּמִנְצַח. גַּם לָנוּ יֵשׁ מִצְבִּים כְּאַלֶּה, שְׁכוּ-ו-ו-לֵם עוֹשִׂים מִשְׁהוּ לֹא טוֹב, וְעֲלִינוּ לְאֹזֵר כַּח לְעֲשׂוֹת אֶת הַנְּכוֹן, אֶת הַצּוֹדֵק. לְנִצָּחַ!

כְּשִׁשׂוֹאֲלִים יֵלֵד לָמָּה הוּא עוֹשֶׂה דְבָר לֹא טוֹב, רָגִיל הוּא לְעֲנוּת "כֹּלֵם עוֹשִׂים אֶת זֶה". כִּלְנוּ גַם יוֹדְעִים אֶת הַהִמְשָׁה: וְאִם כֹּלֵם יִקְפְּצוּ מֵהֶגֶג...
בְּפִרְשֵׁת הַמְּרַגְלִים הִיָּה אֲמִיץ אֶחָד שֶׁעֵמֶד מוֹל כֹּלֵם, וּבְעֵז רֵיחַ נִסָּה לְהִשְׁתִּיק אֶת הַמְּרַגְלִים מוֹצִיאֵי דִבַּת הָאָרֶץ רָעָה. כֹּלֵב בֶּן

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה

הֵיכֵן יֵשׁ רְמֵז בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ לְעֹרֶךְ תְּפִלָּה בְּקִבְרֵי צַדִּיקִים?

כִּיצַד יֵשׁ רְמֵז בְּמִלָּה 'צִיצִית' לְתַרְי"ג מִצְוֹת?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפֶקֶס 03-8004455 וְמִי שֶׁפָּתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת מְגִלְיוֹן קוֹדֵם:

אֵיזָה פְּסוּקִים בְּפִרְשֵׁתְנוּ (בְּהַעֲלוֹתְהוּ) נִחְשְׁבִים לְסֶפֶר בְּפָנֵי עֲצָמָם?

וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאָרוֹן... וּבְנִחָה יֹאמֵר... שׁוֹבָה (שִׁיטַת רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא, שְׁבַת קט"ו ע"ב)

אֵיפֹה יֵשׁ לָנוּ בְּסִדּוֹר הַתְּפִלָּה קִטְעַ בּוּ מְזִכְרִים חֲמֵשׁ פְּעָמִים 'יִשְׂרָאֵל'?

צוֹר יִשְׂרָאֵל. קוֹמָה בְּעֹרֶת יִשְׂרָאֵל. וּפְדָה כְּנֶאֱמָרָה יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גְּאֲלָנוּ ה' צָבָאוֹת שְׁמוֹ קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: בְּרוּךְ אַתָּה ה', גֹּאֲלֵ יִשְׂרָאֵל:

הַזּוֹכִים: יְהוּדָה שׁוֹסֵהִים | אֲלַעֲזָר רֵם | אִפְרַת רוֹזֶנְטַל | רוֹת זָק

לְזָכוֹת הַחֶמֶן שֶׁמְחָה בּוֹנֵם וְהַפְּלָה רוֹת יְהוּדִית בְּהַקְמַת בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל

רוֹצִים אֶת הָעֵלּוֹן אֲצִלְכֶם?

שְׁלַחוּ בִקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֲלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן; 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ